

BRANDON
SANDERSON

CYTONIC

New York Times'ta Çoksatınlar Listesinde

SKYWARD

— 3 —

DE
X
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Steelheart Serisi

Steelheart

Firefight

Calamity

Skyward Serisi

Skyward

Starsight

CYTONIC

Orijinal adı: Cytonic

© 2021, Dragonsteel Entertainment, LLC

Yazan: Brandon Sanderson

Çeviren: Cenk Pamay

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İlk olarak Penguin Random House LLC, New York'a ait Random House Children's Books'un alt markası Delacorte Press tarafından ABD'de yayımlanmıştır. JABberwocky Literary Agency Inc.ve Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Eylül 2023 / ISBN 978-625-6932-40-1

Sertifika no: 44919

İç çizimler: Ben McSweeney

Kapak çizimi: Charlie Bowater

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

**BRANDON
SANDERSON
CYTONIC**

Çeviren: Cenk Pamay

Işık patlaması

◉ Kimsesiz
Gölge

◉ Surehold

ÜSTYAPI BÖLGESİ

◉ Arena

JOLLY ROGER
BÖLGESİ

CANNOVADE
BÖLGESİ

◉ İkinci Harabeler

BROADSIDER
BÖLGESİ

◉ Başlangıç
Ormanı

◉ Broadsider Üssü

Yokyer'in
Haritası
(ölçeksiz)

◉ İlk Harabeler

**Uydurma fizik kurallarımla, büyük olasılıkla herhangi
bir fizikçinin yapması gerekenden çok daha fazla
uğraşmış olan Darci Rhoades Stone'a...
Bu serideki tüm yardımların için teşekkürler!**

Giriş

Önümde, odanın ortasında, karanlık bir küre belirdi.

Uluyel. Gerçekten bunu yapacak mıydım? Doomslug elimde gergin gergin flüt sesi çıkardı.

Beyaz badanalı steril duvarlar, tek yönlü dev ayna ve metal masalar burasının bir tür bilimsel tesis olduğuna işaret ediyordu. Starsight'taydım: Üstyapı'nın bölge ofislerini barındıran devasa uzay istasyonunda. Oysa ki sadece geçen yıl kadar yakın bir tarihte Üstyapı'nın –galaktik bir hükümet olarak– yüzlerce farklı gezegeni ve türü nasıl yönettiğine dair incelikleri anlamak şöyle dursun, adını bile *duymamıştım*.

Dürüst olmak gerekirse söz konusu nüansları hâlâ anlamıyordum. Ben pek, “bu işin nüansları var” tipi bir kız değildim. Daha ziyade, “hâlâ hareket ediyorsa, yeterince mermi kullanmamışsın” tipi bir kızdım.

Neyse ki şu anda nüansa gerek yoktu. Üstyapı, şiddetli bir askeri darbe yaşıyordu. İşin başındaki yeni insanlarsa benden

hoşlanmamışlardı. Tesiste beni arayan askerlerin bağırtıları gide-rek yükseliyordu.

Haliyle karanlık küre... Tek çıkış yolum başka bir boyuta açılan bir portaldı. Orasının yokyer olduğunu düşündüm.

"Spensa" dedi M-Bot. "Benim düşüncelerim... hızlanıyor mu?"

Kendini küçük bir dronun içine tıktırmış halde yakınlar-da süzüldü. Kanatları ve yanlarında bir çift tutucu kolu olan bir kutuya benziyordu belli belirsiz. Her kanadın altında birer adet irtifa halkası vardı; havada süzülmesini, güç verildiğinde parıldayan mavi taşlardan oluşan bu irtifa halkaları sağlıyordu.

"Eee" dedi, "bu pek güvenli *görünmüyor!*"

"Bu yokyer portallarını irtifa taşı çıkarmak için kullanıyor-lar" dedim. "Yani içinden geçtikten sonra geri dönmeyen bir yolu olmalı. Belki güçlerimle bizi geri getirebilirim."

Dışarıdaki bağırtılar yaklaşıyordu; başka hiç seçenek yoktu. Buradan hipersıçrama yapmak için güçlerimi kullanamazdım, istasyonu koruyan kalkan varken olmazdı.

"Spensa!" dedi M-Bot. "Bu konuda çok rahatsız hissediyorum!"

"Biliyorum" dedim, dronunu şasisinin altından yakalayabil-mek için silahımı kayışından omzuma astım. Sonra bir elimde M-Bot diğerinde Doomslug ile karanlık küreye dokundum ve sonsuzluğun diğer yanına çekildim.

Yıldırım hızıyla zamanın, mesafenin, *maddenin kendisinin* ol-madığı bir yerdeydim. Burada biçimsizdim, bedensiz bir zihin ya da bir özdüm. Sanki yıldızların olmadığı, görüşümü kesecek hiçbir şeyin olmadığı sonsuz bir karanlıkta süzülen bir yıldız gemisi gibiydim. Güçlerimi kullanarak her hipersıçrama yapı-şımında kısa bir süre buradan geçiyordum. Bu duyguyu kanıksa-mıştım, yine de tanıdık değildi. Sadece... eskisinden bir nebze daha az korkutucuydu.

Derhal zihnimle öteye uzanarak Detritus'u, evimi aradım. Güçlerimi en temel şekillerde anlamaya başlamıştım. Onlarla

çok fazla yere gidemiyordum, ancak eve nasıl gideceğimi *kesinlikle* biliyordum. Çoğu zaman.

Bu defa... zorlandım... Yapabilecek miydim? Detritus'a hipersıçrama yapabilecek miydim? Etrafımdaki karanlık uzuyor gibiydi sanki ve uzakta beyaz benekler görebiliyordum. Bunlardan biri... büyükanne?

Onunla bağlantı kurabilirsem kendimi ona çekebileceğimi düşündüm. Daha da zorladım ama dikkat çekeceğimden endişelendim. Kazıcılar burada yaşıyorlardı ve onları düşünür düşünmez karanlığın içindeki varlıklarının farkına varmıştım. Dört bir yanımdaydılar, yine de şimdilik görünmezlerdi.

Henüz beni fark etmişe benzemiyorlardı. Hatta... başka bir şeye odaklanmışlardı.

Acı. Dehşet.

Burada bir şey *acı* çekiyordu. Tanıdık bir şey.

O kazıcı. Starsight'ı yok etmesini engellediğim. Burada, bu mekândaydı ve korkuyordu. Ben ona odaklanırken büyükannemden çok daha parlak ve beyaz bir nokta olarak belirdi. Beni fark etmişti.

Lütfen... imdat...

Kazıcı iletişimi asla gerçek sözcükler olarak ortaya çıkmazdı; zihnim aslında izlenimleri, imgeleri kelimeler olarak tercüme ederdi. Bu kazıcının benim yardımuma ihtiyacı vardı. Diğerleri onu yok etmeye çalışıyordu.

Üzerinde düşünmedim bile. İçgüdüsel olarak hiçliğe bağırdım.

HEY!

Etrafımda yüzlerce parlak beyaz benek açıldı. Gözler. Beni bildikleri için ilgilerini üzerimde hissedebiliyordum artık. Odaklandıkları kazıcı, onların dışında süzülüyordu.

Her zaman olduğu gibi tüm o gözlerin görüntüsü beni korkuttu. Gerçi ben artık farklı biriydim. Onların türünden biriyle konuşmuş, onunla *bağ* kurmuşum. Starsight halkının hâlâ ha-

yatta olduklarını o kazıcıya göstererek, iştahını onlardan uzaklaştırmaya ikna etmişim.

Aynı şeyi burada da yapmam gerekiyordu işte. *Lütfen*. Düşüncelerimi o gözlere yansıttım, onlara korku değil, sakin bir anlayış gösterdim: *Ben dostum. Ben sizin gibiyim. Düşünebiliyorum. Hissedebiliyorum.*

Önceden yaptığım şeyin tam olarak aynısını yaptım. Gözler kıpırdandı, titredi, heyecanlandı. Birkaçı yaklaştı; incelediklerini hissedebiliyordum. Ardından... bir duygu hissettim; çok daha güçlüydü. Etrafa yayılan, ezici, her yerde mevcut.

Kin.

Kazıcılar –kaç kişi olduklarını anlamamanın imkânı yoktu– canlı olduğumu kabul ettiler. Cytonic yeteneklerimden ötürü *benim* bir kişi olduğumu anladılar. Kinleri iğrenmeye dönüştü. Öfke. Canlı olduğumu bilmeleri *daha kötüydü*. Bu, onların âlemini ihlal eden, ısrarla onları rahatsız eden şeylerin bilinç sahibi oldukları anlamına geliyordu. Bizler sadece böcek değildik. Bizler işgalciydik.

Tekrar denedim, bu kez daha çaresizdim. Beni terslediler. Sanki... kendi türlerinden birine ne yaptığımı görmüş de aynı türden bir yaklaşıma direnmeye kendilerini hazırlamışlardı.

Onların korkunç öfke dalgası karşısında irkildim. Sonra korkunç bir çığlık duydum. Doomslug? Onun bağıırışı beynime bir şey, bir konum yansıttı.

Ev.

Kazıcılar geri çekildiler. Onları sinirlendirmiştim anlaşılın. Beni burada bulmayı beklemiyorlardı. Bu, bana bir açıklık sağladı.

Doomslug sayesinde yolu hissedebiliyordum. Detritus'a gidebilirdim. Büyükannemi ve... ve Jorgen'ı görebilirdim. Uluvel, özlemiştim onu. Yeniden yanında olmak, yeniden onunla konuşmak istiyordum. Eve, arkadaşlarıma yanına gitmem ve

onlara yardım etmem gerekiyordu. Winzik, Üstyapı'nın kontrolünü ele geçirdiğine göre savaş kızışacaktı.

Neredeyse hipersıçrama yapacaktım. Ama oyalandım. Bir şey beni tuttu. Bir izlenim, bir içgüdü.

BEN neyim? diye, düşüncesini yalvaran bir tonda yansıttı o tekil kazıcı. *BİZ neyiz?*

Ben Spensa Nightshade'im, diye ona gönderdim düşüncemi. *Pilot.*

Hepsi bu mu?

Eskiden umursadığım tek şey buydu. Ama şimdi... şimdi kendime ilişkin yeni bir yan keşfetmişim. Ürkütücü, tam olarak anlamadığım bir şey.

Öğrenmenin bir yolu var, diye gönderdi kazıcı. *Bu yerde. Biz buraya yokyer diyoruz. Bunu sezdin, değil mi?*

Evet, sezmiştim. Ama burada kalmak istemiyordum. Bu seçeneği aklımdan çıkarmaya çalıştım. Eve varmam gerekiyordu.

Ancak... halkımın bana ihtiyacı var mıydı? Sadece başka bir pilota? O sırada gözümde bir şey canlandı. Kendi korkularımın bir yansıması mıydı? Belki yokyerin etkisiydi. Geri dönüp yeniden Skyward Flight'a katıldığımı, savaştığımı... ve başarısızlığa uğradığımı gördüm. Kazıcılar kaçınılmaz olarak geri döndüklerinde başarısızlığa uğruyordum; çünkü, bir savaş pilotu –ne kadar becerikli olursa olsun– onları yenemezdi. Üstyapı, cytonic'lerinin gücünü toplayarak koskoca filolara hipersıçrama yaptırdığında başarısızlığa uğruyordum. Daha da kötüsü, benim gibi cytonic'leri manipüle edebiliyor, güçlerimizdeki zayıflıkları kullanabiliyorlardı.

Bunu babama yapmışlardı. Onu kendi uçuşuna ters yönlendirmişlerdi. Onu ölüme sürüklemişlerdi.

Pilottum, evet. Ancak pilotlar yeterli değildi.

Haklarında çok az şey biliyorduk. Kazıcıların ne olduklarını anlamıyorduk. Onlarla savaşmayı nasıl umabilirdik? Cyto-

nic'leri anlamıyorduk; bu güçlere sahip olanları yakın zamana dek "kusurlu" olarak görüyorduk. Kim olduğum gerçeğinden kaçarsam becerileri konusunda usta olan Brade gibi rakiplerle nasıl yüzleşebilirdim?

Ev beni çağırırdı ve geri dönmek için can attım. Ama yanıtlar evde değildi.

Bana gösterebilir misin? diye kazıcıya sordum. Ben neyim?

Belki. Ben kendimin bile ne olduğumu bilmiyorum. Bunu öğrenebileceğimiz bir yer var, yokyerdeki bir mekân. Hepimizin... doğduğu... bir mekân...

Yokyerde hiç mekân yok ki, diye gönderdim.

Merkezinde yok, doğru. Ama eteklerinde yerleşim yerleri var.

Söylediğinin manasını anladım –kazıcı, irtifa taşının çıkarıldığı bir bölgeden bahsediyordu. Bu da asla tam olarak anlamadığım bir başka gizemdi. Hiçlik, madem biçimsiz bir boşluktu, o zaman insanlar nasıl hiçliğe girip o kayadan topluyorlardı?

Evet, eteklerinde gerçek mekânlar vardı. Cytonic'ler için önemli yerler. Benim için önemli yerler. Kazıcı bu yerlerden birini aklıma soktu.

Birbirine zıt iki çekim arasında sıkışıp kaldım. Biri eve gitme, Jorgen'a sarılma, arkadaşlarımla gülme arzumu. Diğeriyse korkutucu bir şeydi. Bilinmeyen. Kendi ruhumdaki korkutucu, bilinmeyen şeyler gibi.

Buraya gelersen, diye gönderdi kazıcı, geri dönmesi zor olur. Çok zor. Üstelik kaybolabilirsin...

Doomslug'ın zihninin titrediğini hissettim. Kazıcıların geri kalanları yeniden ortaya çıkmaya başladılar, gözleri açıldı: Gerçekten yakan, nefret eden delici ve beyaz delikler. O kazıcının beni yönlendirdiği yere gitmemi istemiyorlardı.

Sonuçta kararımı belirleyen de bu oldu. Üzgünüm Jorgen, diye gönderdim, hiç değilse kelimeleri hissedebileceğini umarak. Yanıtlara çıkan yolu seçmek zorundaydım; çünkü, o anda

sevdiğim insanları korumanın tek yolunun bu olduğundan kesinlikle emindim.

Sen eve git, dedim Doomslug'a. Ben yolumu daha sonra bulurum. Kazıcının bana gönderdiği varış noktasına tutundum.

Teşekkür ederim, diye yansıttı kazıcı. Ondaki samimi rahatlamayı hissedebiliyordum. Ataların Yolu'ndan... yirüimeye bak... ve unutma ki sakın kaybolmayasın...

Bekle! diye gönderdim. *Ataların Yolu mu?*

Ancak kazıcı geri çekildi ve diğerlerinin saldırmaya hazırlandıklarını hissettim. Böylece Doomslug'ı eve gitmesi için son bir kez ittim, sonra güçlerimi etkin hale getirdim ve kendimi bilinmeyenin içine attım.

Birinci Bölüm

1

Bir duvardan dışarı düştüm.

Sanki doğruca taşın içinden meydana çıkmıştım. Birbirine dolanmış bir giysi ve uzuv yığını olarak öne doğru savruldu. M-Bot, dron gövdesi yanıma düşerken homurtulu bir ses çıkardı ancak Doomslug'dan hiç iz yoktu.

Apar topar ayağa kalktım, kafamı topladım, etrafa bakınca bir de gördüm ki... bir orman!?. Gerçek bir orman gibiydi. Eski Dünya okulunda resimler görmüştüm ve burası bana onları hatırlatıyordu. Yosun kaplı heybetli ağaçlar. Elektrik hatları gibi kalın sarmaşıklerle sarılmış, kırık kollara benzeyen eğri büğrü dallar. Suyosunu dolu tekneler gibi kokuyordu, ancak... daha mı kirliydi sanki? Daha topraksı?

Uluyel. Bu, gerçekten bir ormandı; büyükannemin masallarındaki Tarzan'ın yaşadığı orman gibi. Burada maymunlar da var mıydı? Ben her zaman maymunlar kraliçesi olmanın bana yaraşacağını düşünürdüm.

M-Bot yukarı süzülüp manzarayı sindirmek için etrafında döndü. İçinden düştüğümüz duvar arkamızdaydı. Hiçbir desteği olmadan ormanda dikili duran yassı bir taş, tıpkı bir monolit gibi. Üzerini yaban otları ve asmalar kaplamıştı; üzerindeki oymaları ayırt ettim. Detritus'taki tünellerin içinde bir duvarda buna benzer oymalar görmüştüm.

Kazıcının izlenimlerinden burasının *gerçekten* yokyer olduğunu anladım.

Açıklayamadığım nedenlerden ötürü bu bana doğru *geldi*. Bu mekânda, bir şekilde yanıtları bulmalıydım. Ki bu da bana birkaç dakika öncesine göre çok daha ürkütücü geliyordu. Ben... uluyel, Üstyapı'dan canımı zar zor kurtarıp kaçmışım. Oysa şimdi evrenin en büyük kozmik gizemlerinden biri olan kazıcılar hakkında yanıtlar bulabileceğimi düşünüyordum.

Sadece kazıcılar hakkında değil, diye düşündüm. Kendim hakkında da. Çünkü yokyere ve onun içinde yaşayan varlıklara dokunduğum o anlarda beni korkutan bir şey hissediyordum. Akrabalık hissediyordum.

Derin bir nefes aldım. Yapılacak ilk iş durum değerlendirmesi yapmaktı. M-Bot iyi görünüyordu, bense hâlâ çalıntı enerji tüfeğime sahiptim. Onu tutarken kendimi çok daha güvende hissediyordum. Üzerimde kaçarken giydiğim şey vardı: standart bir Üstyapı pilot tulumu, bir uçuş ceket ve bir çift savaş botu. M-Bot seğiren kavrayıcı kollarıyla dronunun içinde göz hizasına kadar süzülüp yükseldi.

"Bir orman?" diye sordu bana. Ona göre benim kazıcı ile ilişim kurmak için harcadığım zaman bir anda geçmişti. "Eee, Spensa, biz neden ormandayız?"

"Emin değilim" dedim. Doomslug'dan bir iz var mı diye çevreye bakındım. O da benim gibi cytonic'ti; sümüklüböcekler, gemilerin hipersıçrama yapmasını mümkün kılan şeylerdi ve onun, istediğim gibi hareket edip Detritus'a sıçrama yapmasını ve güvenliğe kavuşmuş olmasını umuyordum.

Emin olmak için, onu hissedip hissedemeyeceğimi görmek üzere güçlerimle uzandım. Eve de sıçrama yapabilir miydim? Dışarı doğru uzandım ve...

Hiçbir şey hissetmemiştim? Yani hâlâ güçlerime sahiptim ama Detritus'u veya kazıcı labirentini ya da Starsight'ı hissedemiyordum. Normalde hipersıçrama yaptığım yerlerin hiçbirini hissedemiyordum. İrkilticiydi. Sanki... gece uyanıp ışıkları yakmak, yine de etrafında sonsuz bir karanlık bulmak gibiydi.

Evet, *kesinlikle* yokyerdeydim.

"Siyah küreye girdiğimizde kazıcıları hissettim" dedim M-Bot'a. "Ve... onlardan biriyle konuştum. Daha önce de gördüğümle. Bana Ataların Yolu'ndan yürümemi söyledi." Parmaklarımı arkamızdaki duvara dayadım. "Bence... bu bir kapı eşiği, M-Bot."

"Taş duvar mı?" diye sordu. "İçine girdiğimiz portal, bir küreydi."

"Aynen" dedim; yukarıya, ağaçların arasından gökyüzüne bakarak. Rengi nedense pembemsiydi.

"Belki de yokyerden geçip başka bir gezegenden çıktık?" dedi M-Bot.

"Hayır, yokyer *burası* işte. Bir şekilde." Ayağımı yere vurdum, yumuşak toprağı sınıadım. Hava hamamdaki gibi nemliydi ama orman fazla sessizdi sanki. Bu mekânların yaşamla dolup taşması gerekiyor muydu?

Sağ tarafımdan, yere paralel düşen ışık huzmeleri süzüldü. Yani... burada günbatımı mıydı bu? Bunu hep görmek istemiştim. Öyküler onlara öyle dramatik bir hava veriyordu ki. Ancak maalesef ağaçlar o kadar sıktı ki ışığın kaynağını seçemiyor, anca yönünü seçebiliyordum.

"Burayı incelememiz gerekiyor" dedim. "Ana kamp kurup, çevreyi keşfedip yönümüzü bulmamız gerekiyor."

M-Bot sanki duymamış gibi daha da yakınıma süzüldü.

"M-Bot?"

"Ben... Spensa, kızgınum!"

"Ben de" dedim yumruğumu sıkarken. "Brade'in bana ihanet ettiğine inanmıyorum. Ama..."

"Ben *sana* kızgınum" diye sözümü kesti M-Bot kolunu sallayarak. "Elbette hissettiğim şey *gerçek* öfke değil. Sadece bir duygunun işlemcilerim tarafından yaratılmış sentetik temsili, insanlara şeyle ilgili gerçekçi bir tahmin... şeyle ilgili... Off!"

Kendi endişelerimi bir yana bırakıp onun konuşma biçimine odaklandım. M-Bot'u küçük dronunda ilk bulduğumda konuşması, güçlü ağı kesiciler kullanmışçasına ağırdı ve geveleyerek konuşuyordu. Oysa şimdi anlaşılır ve hızlı konuşuyordu, daha çok eski halindeki gibi.

Volta atıyormuşçasına önümde ileri geri vızıldadı. "Duyguların sahte olup olmadığı artık umurumda değil. Onları rutinlerimin taklit ediyor olması umurumda değil. Ben *kızgınum*, Spensa! Beni Starsight'ta bırakıp gittin!"

"Mecburdum" dedim. "Detritus'a yardım etmem gerekiyordu!"

"Gemimi parçaladılar!" dedi hızla diğer yöne uçarak. Sonra olduğu yerde dondu, havada öylece süzüldü. "Gemim... bedenim... gitti..." Havada eğildi, neredeyse yere düşecek kadar aşağı çöktü.

"Eee, M-Bot?" dedim öne adım atıp. "Özür dilerim. Gerçekten. Ama bak, bu konuşmayı daha sonra yapabilir miyiz?"

Bu gibi ormanların tehlikeli yaratıklarla dolu olduğu konusunda son derece emindim. En azından büyükannemin öykülerinde insanlar ormanlarda sürekli saldırıya uğruyorlardı. Normaldi tabii: Gölgede kalan şu ağaç gövdeleri ve gözü aldatan eğrelti otlarının arasında her şey saklanıyor olabilirdi. Mağaralardan ilk kez çıkıp gökyüzünü gördüğümde ne kadar korktuğumu hatırladım. Bakılacak ne çok yön, ne çok açık alan vardı.

ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇISI SPENSA Detritus gezegeninin en iyi savaş pilotlarından biriydi. Halkını, gezegenlerinde yıllarca tutsak eden esrarengiz uzaylıların elinden kurtardı. Uzay zamanda boyutlararası yolculuk yaptı. Galaksi hâkimiyeti için savaştan Üstyapı'ya ajan olarak sızdı ve bu görevi ona insan uygarlığı için bir hapis haneye dönüştürülmüş Detritus'un ötesinde uzanan uçsuz bucaksız galaksinin kapılarını araladı.

Şimdi savaş zamanı... Gezegenler arası savaşın fitili çoktan ateşlendi. Üstyapı'nın elinde tüm güneş sistemlerini silip süpürecek süper bir güç var. Ama Spensa bir Cytonic. Kendisinin dahi çözemediği gizli güçlere sahip. Savaşı o sonlandırabilir. Önce Yokyer'e girecek ve kim olduğunu öğrenecek. Sonra halkını kurtaracak. Geri dönemeyebilir. Ama cesareti bilmek için korkuyu tatmak gerekir...

* * *

Bilimkurgu ve fantastiğin günümüzdeki en büyük yazarlarından biri olan Brandon Sanderson, Steelheart serisinin ardından yepyeni epik fırtınası Sykwald serisinin üçüncü kitabıyla huzurlarınızda...

* * *

“BU KİTABI OKUMAK, BİR VIDEO OYUNUNUN İÇİNE DALMAK GİBİ: SANDERSON'IN TÜM AKSİYON VE SAVAŞ SAHNELERİ BİRER ŞAHESER. KİMSE ONDAN DAHA EĞLENCİLİ YAZAMAZ.”

Booklist

“SANDERSON YİNE BAŞARDI!”

The Nerd Daily

Çeviren: Cenk Pamay

